

Masszi Bálint

MIT AKAROK

2024-01-18 | NOVELLA, NYOM

mit akarok, mit akarok, mit akarok – ezt dűnnyögi, közben a háttérben Dvořák kilencedikje szól, az Újvilág, előadja a Frankfurti Rádió Szimfonikus Zenekara, vezényel Andrés Orozco-Estrada, és én tudom, hogy rossz kedve van, mert ezt hallgatja, ha rossz kedve van, többet nem tudtam kihúzni belőle, mint hogy azért, mert van benne valami *örök*, ennyit mondott, hát, sosem volt az a szószátyár típus, bár ez talán érthető, hiába kérdezgetem most is, áll csak a szoba közepén, a winchesterrel, amit három vagy négy éve karácsonyra vettem neki, mert azt mondta, megtelt a gépe, hogy mivel, arról fogalmam sincs, nem árulja el, de órákat ül a billentyűzetet pűfölve, úgyhogy felteszem, ír valamit, vagy még inkább: írni próbál, mert nem hiszem, hogy egybefűggő, értelmes szöveget adnának ki félig-meddig önkéntelen mozgásainak digitális lenyomatai, az elején még kíváncsi voltam, de aztán már nem, mert hát ki vagyok én, hogy a magánszférájába avatkozzam, vannak áthághatatlan erkölcsi törvények, még akkor is, ha én szűltem a világra,

ezt a kis maradék magánszférát

ezt egyetlenegyszer vágtam csak a fejéhez, de azóta is emlegeti, na, nem úgy, hogy beszélne róla, de tudom, hogy gondol rá, mert olyankor gyanakvóan néz, főleg ha el akarok

venni tőle valamit, amivel nem kellene foglalatzkodnia, akkor sem, ha már elműlt harminc – mert rá, pont rá olyan dolgok is veszélyesek, amik más felnűtt emberekre nem, sőt, rá minden veszélyes, mert „*önállóan ügyei intézésére képtelen*”, ahogy a határozatban állt, de én mindig azt mondtam magamnak, hogy akkor legalább ezt a kis maradék magánszférát, ezt a gépet, ezt a monitort, egeret, billentyűzetet, ha ezt meg tudom neki adni, mert ennyi mindenkinek jár az életben, és akkor talán emberebbnek érzi magát, mint amikor borotválom, mosdatom, vécűztetem, vagy amikor csak nézem, ahogy enyhén görnyedt testtartásban igyekszik a szűrke műanyagdobozból kilógó csatlakozó végét beleszuszakolni a gép hátuljába, remeg a keze, de azért csak sikerűl, miközben felhangzik az az allegro con fuoco, aminek az első pár taktusa olyan, mint a Cápá filmzenéje, aztán beindul, maga lesz a magasztosult úristeni jelenés, erre, az egyre gyorsuló szent őrület hangjaira dől hátra a kerekesszűkben, és látom, hogy végre elégedett, igen, most már jó úton van afelé,

amit akar, elszántan halad előre, ez az én fiam, erős és céltudatos, és úgy nézi a monitort, mint aki tényleg magát Istent látja, de legalábbis Jézuskrisztust, már persze, ha a kettő nem egy és ugyanaz, de nem hiszem, hogy ezen gondolkodna, mert hevesen kattintgat, jobbra-balra, fel és le, és szeme élénken cikázik a kurzort követve, és mire a vonósok staccatózni kezdenek, épp a monumentális üstdobszóló előtt, esküszöm, azt látom, hogy mosolyog, felhúzza a felső ajkát és kivillannak a szemfogai, felzúg az asztal alatt a gép ventilátora, és a rézfúvósok, mintha csak erre vártak volna, mély, ősi rezgésekkel festik alá a csodálatos félmosolyt, és hiába, hogy a billentyűzetre kerül egy-egy nyálcsepp, máris odaugrom és letörlöm – alázatos, de nélkülözhetetlen mellékszereplő vagyok, büszke harmadhegedűs, aki előtt csak a nagy mű, az isteni összhangzat lebeg, és nem pillantok a kijelzőre, mert tudom, hogy azt nem szereti, az csak az övé, nem a miénk és nem az enyém, ő ott teremt, ott létezik, ott hagyhat csak egyedül, nélkülem, igazi nyomot a világban,

van-e változás, kérdezik a rendelőben, nincs, felelem, mindennap csak a Dvořák és a winchester, mire felnevetnek, a winchester és Dvořák, ismételtetik, és billentyűk kattannak és a nyomtató surrog és a pecsét döngöl, felsír a tolószék, és üvöltve remegnek a vastag, kórházi ablakok, elkészült a mű.

kép | vecteezy.com